

ΤΟ ΑΣΤΡΟ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ κείμενο αφήγησης

Παλαιστίνη! Ένας τόπος εκτός χρόνου, όπου χίλια χρόνια μοιάζουν με το χθες. Εδώ είναι οι Άγιοι Τόποι, όπου τα λόγια του θεού έγιναν Νόμος.

Σ' αυτόν τον τόπο ήταν που οι προφήτες των Γραφών είδαν για πρώτη φορά το όραμα του επερχόμενου Μεσσία, που κάποια μέρα θα έσωζε τον κόσμο. Έγραφε χαρακτηριστικά ο Ησαΐας:

"Ιδού, η Παρθένος εν γαστρί έξει, και τέξεται Υιόν και καλέσει το όνομα αυτού Εμμανουήλ".

Και με το πλήρωμα του χρόνου ο τόπος αυτός της Υποσχέσεως, είδε το θαύμα του ερχομού Του.

"Του δε Ιησού γεννηθέντος εν Βηθλεέμ της Ιουδαίας εν ημέραις Ηρώδου του Βασιλέως, ιδού μάγοι απο ανατολών παρεγένοντο εις Ιεροσόλυμα λέγοντες: "Που εστιν ο τεχθείς βασιλεύς των Ιουδαίων; Είδομεν γαρ αυτού τον αστέρα εν τη ανατολή και ήλθομεν προσκυνήσαι αυτώ".

Ακούσας δε ο Ηρώδης ο βασιλεύς εταράχθη και πάσα Ιεροσόλυμα μετ'αυτού.... Και τότε λάθρα καλέσας τους μάγους ηκρίβωσε παρ'αυτών τον χρόνον του φαινομένου αστέρος.

Οι δε ακούσαντες του βασιλέως επορεύθησαν και ιδού ο αστήρ ον είδον εν τη ανατολή προήγεν αυτούς έως ελθών έστη επάνω ου ει το παιδίον: Ιδόντες δε τον αστέρα εχάρησαν χαράν μεγάλην σφόδρα".

Κοιτάζοντας πίσω σ' όλους αυτούς τους αιώνες που πέρασαν από τη γέννηση του "Θείου Βρέφους" στη φτωχική φάτνη του μικρού χωριού της Βηθλεέμ, δεν είναι δυνατόν παρά να αισθανόμαστε έναν απέραντο θαυμασμό για την τόσο βαθιά και ριζική επίδραση που είχε η γέννηση του Χριστού στον κόσμο μας.

Τι ήταν όμως αυτό το φώς που οδήγησε τους Μάγους μακριά από τη χώρα τους; Τι είδους άστρο τους καθοδήγησε στο μέρος όπου ήταν σπαργανωμένο το μικρό βρέφος της Βηθλεέμ; Απόψε ελάτε να ψάξουμε μαζί γι'αυτό το μυστηριώδες και υπέροχο άστρο, του οποίου το ακτινοβόλο φως έχει φωτίσει και εμπνεύσει τους ανθρώπους επί 2.000 σχεδόν χρόνια.

Η μόνη περικοπή που αναφέρεται στο Άστρο της Βηθλεέμ βρίσκεται στο Ευαγγέλιο του Ματθαίου που ακούσαμε προηγουμένως. Εάν μάλιστα προσέξατε, ακόμη και σ'αυτή την περικοπή, το άστρο αναφέρεται **τέσσερις** μόνο φορές. Ούτε η ημερομηνία εμφάνισής του αναφέρεται, αλλά ούτε και οποιαδήποτε άλλη περιγραφή του.

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος μας αναφέρει φυσικά ότι ο Ιησούς γεννήθηκε "εν ημέραις Ηρώδου του βασιλέως", που σημαίνει ότι ο Ηρώδης ήταν ακόμη ζωντανός, ενώ ο Εβραίος ιστορικός του πρώτου μ. Χ. αιώνα Φλάβιος Ιώσηπος, μας πληροφορεί ότι ο Ηρώδης πέθανε μετά από μια έκλειψη της σελήνης που συνέβη πριν από την εορτή του Εβραϊκού Πάσχα.

Σεληνιακές εκλείψεις, που ήσαν ορατές στην Παλαιστίνη την περασμένη εκείνη εποχή πριν από το Εβραϊκό Πάσχα, έγιναν το 4, και το 1 π. Χ. Γι' αυτό πολλοί ερευνητές προσδιορίζουν τον θάνατο του Ηρώδη στο έτος 4 π. Χ.

Ας ψάξουμε λοιπόν να βρούμε πότε έγινε η απογραφή που αναφέρει ο ευαγγελιστής Λουκάς.

Παλαιότεροι ερευνητές θεωρούσαν μέχρι πρότινος ότι η απογραφή που έκανε ο Αύγουστος Καίσαρ το 8 π. Χ. ίσως να ήταν αυτή που αναφέρει κι ο Ευαγγελιστής Λουκάς.

Νεότεροι όμως ερευνητές υποστηρίζουν ότι η απογραφή αυτή αφορούσε άτομα που είχαν την Ρωμαϊκή υπηκοότητα και σε καμία περίπτωση δεν θα αφορούσε την Μαρία έστω και αν υποθέσουμε ότι ο Ιωσήφ είχε Ρωμαϊκή υπηκοότητα.

Σύμφωνα με τους ερευνητές αυτούς η απογραφή που αναφέρει ο Λουκάς πρέπει να ήταν ο όρκος πίστεως που διατάχτηκε από τον Αύγουστο Καίσαρα όταν του δόθηκε ο τίτλος «Pater Patriae» στις 5 Φεβρουαρίου του 2 π. Χ. Η "απογραφή" αυτή αναφέρεται κι απ' τον Ιώσηπο, και ήταν υποχρεωτική για όλους, υπήκοους και μη.

Άρα η γέννηση του Χριστού πρέπει να συνέβη από δύο έως και οκτώ χρόνια προ Χριστού.

Θα αναρωτιέστε, όμως: Γιατί άραγε το χρονολόγιό μας δεν αρχίζει ακριβώς με τη γέννηση του Χριστού;

Η σημερινή χρονολόγηση χρησιμοποιήθηκε, για πρώτη φορά, σε μια πραγματεία που συνέγραψε ο Σκύθης μοναχός Διονύσιος ο Μικρός το 533 μ. Χ. Στην εργασία του εκείνη ο Διονύσιος σημείωνε τα έτη με βάση τα χρόνια που είχαν παρέλθει από την γέννηση του Χριστού.

Ο Διονύσιος υπολόγισε ως έτος γέννησης του Χριστού το έτος 754 "από κτίσεως Ρώμης", κι έτσι έδωσε στο έτος αυτό την ονομασία "Primo Anno Domini", δηλαδή "Πρώτο έτος του Κυρίου", ή 1 μ. Χ. Κανονικά όμως το έτος αυτό θα έπρεπε να ονομαστεί έτος μηδέν, γιατί όπως έχουν τα πράγματα σήμερα έχουμε το έτος 1 π. Χ. και το έτος 1 μ. Χ. αλλά όχι και έτος μηδέν.

Δεν φταίει φυσικά ο Διονύσιος για την παράλειψη αυτή, αφού η έννοια του μηδενός ήταν τότε άγνωστη και εισήχθη στην Ευρώπη από τους Άραβες έξη αιώνες αργότερα.

Μήπως, άραγε, η παρουσία των Μάγων στην ευαγγελική περικοπή θα μπορούσε να μας βοηθήσει κάπως στην λύση του μυστηρίου;

Ο Ματθαίος που τους αναφέρει όμως δεν μας λέει ούτε πόσοι ήσαν, ούτε ποια ήσαν τα ονόματά τους, ούτε κι από ποια χώρα είχαν έλθει, εκτός από την γενική κατεύθυνση, δηλαδή "από ανατολών".

Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, οι Μάγοι της εποχής εκτελούσαν καθήκοντα ιερέων και ασχολούνταν με διάφορες απόκρυφες τέχνες.

Αλλά και η περίφημη πόλη Σιππάρ της Βαβυλωνίας, νοτιοδυτικά της σημερινής Βαγδάτης, πιθανολογείται ως η πόλη από την οποία ξεκίνησαν οι Μάγοι, αφού μάγοι ονομάζονταν από τους Βαβυλώνιους οι σοφοί ιερείς του μεγάλου θεού Ήλιου Σαμάς.

Οι μάγοι, πάντως, αναφέρονται σε όλους τους σπουδαίους ανατολικούς λαούς της αρχαιότητας, ως άνθρωποι που ασκούσαν σημαντική επίδραση στη θρησκευτική ζωή και στα δημόσια πράγματα των κοινωνιών αυτών. Φαίνεται, δηλαδή, ότι οι μάγοι αντιπροσώπευαν έναν ολιγομελή μυστικιστικό πυρήνα ανθρώπων που υπήρχε πάντα στο εσωτερικό όλων των μεγάλων θρησκειών. Μια ομάδα ιερέων, η οποία κατείχε τη συμπυκνωμένη πείρα της φυλής τους, που μεταδίδονταν από γενιά σε γενιά ως μάντεις, αποκρυφιστές και ερμηνευτές των ονείρων αλλά και των φαινομένων της φύσης.

Αλλά κι ο αριθμός των μάγων, όμως, είναι κι αυτός αρκετά μπερδεμένος. Η παράδοση αναφέρει άλλοτε τρεις, κι άλλοτε δύο, τέσσερις, οκτώ ή ακόμη και δώδεκα.

Όπως και τα ονόματά τους, άλλωστε, (που αναφέρονται για πρώτη φορά στο μωσαϊκό ενός ναού στη Ραβέννα), δεν πρέπει να έχουν κάποια ιστορική βάση, αφού το μωσαϊκό αυτό ανάγεται στην εποχή του Ιουστινιανού τον 6^ο μ. Χ. αιώνα.

Ο Ωριγένης, όπως και ο Πάπας Λέων τον 5^ο μ. Χ. αιώνα, δέχτηκαν τον αριθμό τρεις ως τον πιο σωστό, από τα τρία δώρα που προσέφεραν οι Μάγοι στον Χριστό.

Η παράδοση μάλιστα έδωσε και την ερμηνεία των δώρων αυτών:

"χρυσόν προς τον κοσμικό Άρχοντα και Βασιλέα, και λίβανον προς τον θείο Λόγον, και σμύρναν εις εκείνον ο οποίος θα υποστεί την κατάθλιψη του κόσμου και θα εγκαταλείψει τη γην θνήσκων ως άνθρωπος".

Συνοψίζοντας, λοιπόν, όλα όσα αναφέραμε μέχρι τώρα μπορούμε να βγάλουμε το συμπέρασμα ότι η χρονολογία γέννησης του Χριστού δεν είναι εύκολο να εντοπιστεί επακριβώς. Εν τούτοις μπορούμε, σε γενικές γραμμές, να πούμε ότι η γέννηση του Χριστού πρέπει να έγινε μεταξύ των ετών 3 και 8 π.Χ. γιατί υπάρχουν ακόμη αρκετές διαφωνίες

σχετικά με την ακριβή ημερομηνία της σεληνιακής έκλειψης που σχετίζεται με τον θάνατο του Ηρώδη, αλλά και με την ημερομηνία της απογραφής που αναφέρει ο Λουκάς.

Οι νεότεροι, δηλαδή, ερευνητές θεωρούν ότι η έκλειψη του 4 π. Χ. δεν πρέπει να ήταν η σωστή έκλειψη, γιατί ο χρόνος που μεσολάβησε ανάμεσα στην έκλειψη της 13^{ης} Μαρτίου και του Εβραϊκού Πάσχα, στις 11 Απριλίου, ήταν πάρα πολύ μικρός για να "χωρέσουν" όλα όσα αναφέρει ο Ιώσηπος ότι συνέβησαν. Οι ερευνητές αυτοί υποστηρίζουν ότι η σωστή έκλειψη...

... πρέπει να ήταν η ολική έκλειψη που συνέβη τη νύχτα της 9^{ης} Ιανουαρίου του 1 π. Χ. κι επειδή το Εβραϊκό Πάσχα ακολούθησε μετά από 90 ημέρες, υπήρχε αρκετός χρόνος για να συμβούν όλα όσα αναφέρει ο Ιώσηπος.

Ας ψάξουμε λοιπόν κι εμείς στις παρατηρήσεις του παρελθόντος, μήπως βρούμε εκεί κρυμμένη τη λύση του μυστηρίου που καλύπτει το Άστρο των Χριστουγέννων.

Ένα άλλο πρόβλημα που πρέπει να αντιμετωπίσουμε είναι και το γεγονός της μετάπτωσης των ισημεριών που διαφοροποιεί τη θέση του Βόρειου Ουράνιου Πόλου δια μέσου των αιώνων...

...όπως επίσης και το γεγονός ότι την εποχή των ευαγγελίων η λέξη «αστήρ» είχε διαφορετική έννοια απ' αυτή που έχει σήμερα, γιατί την εποχή εκείνη με την λέξη «άστρο» προσδιόριζαν οτιδήποτε έβλεπαν στον ουρανό.

Οι πλανήτες, για παράδειγμα, ονομάζονταν «πλανώμενοι αστέρες», καθένας από τους οποίους ήταν τοποθετημένος πάνω σε μια δική του κρυστάλλινη σφαίρα.

Ο σύγχρονος άνθρωπος δεν ταξινομεί όλα αυτά σαν άστρα, αλλά οι αρχαίοι το έκαναν, ενώ σήμερα γνωρίζουμε ότι τα άστρα είναι απόμακρες θερμοπυρηνικές σφαίρες αερίων που συνεχώς εκρήγνυνται.

Μ' αυτόν τον τρόπο δημιουργούνται τα διάφορα χημικά στοιχεία που με τη σειρά τους...

... δημιουργούν τους μικρούς και μεγάλους πλανήτες του δικού μας, αλλά και των άλλων πλανητικών συστημάτων που υπάρχουν στο Σύμπαν.

Πρόκειται για ένα Σύμπαν που αποτελείται από δεκάδες δισεκατομμύρια γαλαξίες, καθένας από τους οποίους αποτελείται από εκατοντάδες δισεκατομμύρια άστρα σαν τον Ήλιο.

Έτσι το άστρο που αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος ως Άστρο της Βηθλεέμ ίσως να μην ήταν ένα πραγματικό άστρο όπως το εννοούμε σήμερα, αλλά ένα οποιοδήποτε ουράνιο σώμα ή φαινόμενο.

Μια πιθανότητα είναι και η ταύτιση του Άστρου της Βηθλεέμ με κάποιον Κομήτη.

Ο Ωριγένης, τον 3^ο μ. Χ. αιώνα, αναφέρει σχετικά τα εξής:

«Έχω τη γνώμη ότι το άστρο που εμφανίστηκε στους σοφούς της Ανατολής ... ήταν ένα από εκείνα τα φωτεινά σώματα που οι Έλληνες ... ονόμαζαν κομήτες, θυσάνους, άστρα με ουρά και με διάφορα άλλα ονόματα».

Οι Κινέζοι κατέγραφαν την εμφάνιση κομητών επί αρκετούς αιώνες πριν από τη γέννηση του Χριστού, περιγράφοντας με λεπτομέρεια την ουρά τους, το χρώμα τους, την διάρκεια της παραμονής τους στον ουρανό και τον τρόπο με τον οποίο μετακινούνταν.

Αλλά και οι Βαβυλώνιοι κατέγραφαν την εμφάνιση κομητών στις πήλινες πλάκες τους που έχουν φτάσει μέχρι τις μέρες μας.

Ένας ξένος αστρονόμος παρομοίασε τους κομήτες με γιγάντια βρόμικα παγόβουνα, γιατί ο πυρήνας των κομητών αποτελείται από παγωμένα αέρια αναμειγμένα με μέταλλα και σκόνη.

Καθώς πλησιάζουν προς τον Ήλιο τα παγωμένα αέρια εξατμίζονται από τη θερμότητα του Ήλιου και αποχωρίζονται από την «κεφαλή» του κομήτη λόγω της πίεσης που ασκεί η ακτινοβολία του Ήλιου στο κενό του διαστήματος. Σαν αποτέλεσμα έχουμε τη φωτεινή ουρά τους η οποία εκτείνεται δεκάδες εκατομμύρια χιλιόμετρα στο Διάστημα.

Στην περίπτωση μερικών θεαματικών κομητών η ουρά τους είναι δυνατό να καλύψει ένα μεγάλο τμήμα του ουρανού. Είναι βέβαιο λοιπόν ότι μια τέτοια εμφάνιση θα είχε εγείρει μεγάλο θαυμασμό και αναστάτωση.

Ο φημισμένος μάλιστα ζωγράφος του 14^{ου} αιώνα Τζιότο ντι Μποντόνε κατέγραψε την εμφάνιση ενός κομήτη στον πίνακά του της Γέννησης του Χριστού...

...ενώ οι πλησιέστερες εμφανίσεις κομητών την εποχή της γέννησης ήταν η εμφάνιση του κομήτη του Χάλλεϋ το 12 π. Χ. ...

... και ενός άλλου κομήτη ο οποίος παρατηρήθηκε από τους Κινέζους το 5 με 4 π. Χ. στον αστερισμό του Αιγόκερω επί 70 συνολικά ημέρες.

Το άσχημο με τους κομήτες όμως είναι ότι οι αρχαίοι λαοί τους θεωρούσαν...

...σαν προάγγελους δυσάρεστων γεγονότων.

Όταν, για παράδειγμα, ο Ιούλιος Καίσαρας δολοφονήθηκε το 44 π. Χ., εμφανίστηκε ένας πολύ φωτεινός κομήτης, που θεωρήθηκε ότι μετέφερε την ψυχή του Καίσαρα στους ουραμούς.

Ο κομήτης αυτός απεικονίστηκε αργότερα σ' ένα νόμισμα του Αύγουστου Καίσαρα.

Το έτος 66 μ. Χ. ένας θεαματικός κόκκινος κομήτης εμφανίστηκε πάνω από την Ιερουσαλήμ σαν ένα τεράστιο ξίφος, και λίγο αργότερα η πόλη καταστράφηκε από τους Ρωμαίους.

Εν τούτοις δεν είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι το άστρο των Χριστουγέννων ήταν ένας κομήτης, γιατί αφενός μεν θα τον έβλεπαν όλοι, αλλά και γιατί οι Μάγοι εξέλαβαν το φαινόμενο του «άστρου» σαν ένα «ευαγγελίζον» σημείο και όχι σαν κάτι που θα προκαλούσε θανάτους, επαναστάσεις, λιμούς και πολέμους.

Βρισκόμαστε στην ιερή πόλη της Μέκκα και στο ιερό τέμενος της Καάβα προς το οποίο προσεύχονται καθημερινά οι απανταχού του κόσμου Μωαμεθανοί. Στη μια από τις γωνίες του τεμένους βρίσκεται η ασημένια βάση του επονομαζόμενου «Μαύρου Λίθου» που πολλοί θεωρούν ότι ήταν δώρο του Αρχάγγελου Γαβριήλ προς τον Αβραάμ.

Άλλοι πάλι θεωρούν ότι πράγματι η πέτρα αυτή έπεσε από τον ουρανό, αλλά δεν είναι παρά ένας μετεωρίτης που έφτασε στη Γη από το Διάστημα. Υπάρχουν άλλωστε πολλές παρόμοιες περιπτώσεις που έχουν καταγραφεί από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα...

... αφού εκατομμύρια μικροσκοπικά σωματίδια, προσθέτουν καθημερινά δεκάδες τόνους στο βάρος της Γης μας. Τα λιλιπούτεια και ακίνδυνα αυτά μετέωρα είναι αδύνατο να φτάσουν στην επιφάνεια της Γης, αλλά προκαλούν πολλές φορές το θαυμασμό των παρατηρητών.

Καθώς τα σώματα αυτά διασχίζουν τη γήινη ατμόσφαιρα με ταχύτητα από 12 έως 70 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο θερμαίνονται από τη συμπίεση και την τριβή που υφίστανται και αναφλέγονται μ' ένα λαμπρό φως σχηματίζοντας τους «διάπτοντες αστέρες» οι οποίοι εάν τελικά επιζήσουν από την ανάφλεξη, φτάνουν στην επιφάνεια της Γης και τότε ονομάζονται μετεωρίτες.

Λέγεται μάλιστα ότι ακόμη και το περίφημο εκείνο ουράνιο φαινόμενο που εμφανίστηκε στον ουρανό και έκανε τον Μέγα Κωνσταντίνο να γίνει χριστιανός, δεν ήταν παρά η έκρηξη ενός μεγάλου μετέωρου.

Ακόμη, όμως, και στην περίπτωση μιας παρόμοιας ουράνιας «βολίδας», δεν είναι δυνατό να θεωρήσουμε ότι οι Μάγοι θα μπορούσαν να την ακολουθήσουν στη Βηθλεέμ, γιατί η ζωή αυτών των αντικειμένων διαρκεί μερικά μόλις δευτερόλεπτα.

Τα αντικείμενα αυτά δεν είναι καθόλου σπάνια φαινόμενα, και δεν είναι δυνατόν να προκάλεσαν τόση αναστάτωση στους Μάγους και να τους έκαναν να ξεκινήσουν για το μακρινό ταξίδι τους προς τη Βηθλεέμ.

Στη σύγχρονη εποχή τα τηλεσκόπια μας έχουν αποκαλύψει πολλά από τα λείψανα γιγάντιων άστρων που έχουν διαλυθεί. Μήπως λοιπόν το άστρο των Χριστουγέννων ήταν ένα τέτοιο άστρο; Το φαινόμενο αυτό συμβαίνει ως εξής: Καθώς ένα γιγάντιο άστρο γερνάει φτάνει κάποια στιγμή που μπορεί να εκπέμψει εκατομμύρια φορές περισσότερο φως και ακτινοβολία απ' ό,τι ο Ήλιος μας όταν το άστρο διασπάται κυριολεκτικά στα «εξ' ων συνετέθη».

Μία τέτοια σουπερνόβα, ένας «επισκέπτης αστέρας», όπως τον ονόμαζαν οι Κινέζοι παρατηρητές, εμφανίστηκε το 1054 μ. Χ. στον αστερισμό του Ταύρου.

Μερικές φορές δηλαδή, άστρα που είναι πολύ μακριά και γι' αυτό είναι αδύνατο να τα διακρίνει κανείς με γυμνό μάτι, όταν μετατραπούν σε σουπερνόβα είναι εύκολα ορατά. Μ' αυτόν τον τρόπο φαίνεται ότι ξαφνικά ένα νέο άστρο δημιουργήθηκε στον ουρανό.

Η σουπερνόβα του 1054 μ. Χ. άφησε πίσω της ένα νεφέλωμα που ονομάζουμε σήμερα «Καρκίνο», γιατί μοιάζει λίγο με κάβουρα. Το νεφέλωμα αυτό συνεχώς διαστέλλεται όλο και πιο πολύ με μία ταχύτητα που φτάνει τα τέσσερα εκατομμύρια χιλιόμετρα την ώρα.

Σε ορισμένες άλλες περιπτώσεις βρίσκουμε ένα αστρικό ζευγάρι που αποτελείται από έναν γίγαντα και έναν άσπρο νάνο. Σ' αυτή την περίπτωση η μεγαλύτερη βαρυτική δύναμη του νάνου έλκει προς αυτό τα υλικά του γίγαντα, σχηματίζοντας έτσι ένα δίσκο υλικών γύρω από το μικρότερο άστρο.

Έτσι με την ενέργεια τρισεκατομμυρίων βομβών υδρογόνου τεράστιες ποσότητες υλικών εκσφενδονίζονται στο Διάστημα.

Το άστρο των Χριστουγέννων όμως δεν πρέπει να ήταν κάποια νόβα ή σουπερνόβα γιατί ασφαλώς θα υπήρχε κάποια ένδειξη των αστρονόμων της εποχής εκείνης, και κάτι τέτοιο δεν έχει βρεθεί. Εκτός αυτού ο καθένας θα μπορούσε να δει μια σουπερνόβα, ενώ ξέρουμε ότι το άστρο της Βηθλεέμ το παρατήρησαν μόνον οι Μάγοι.

Τι θα μπορούσε λοιπόν να ήταν το Άστρο της Βηθλεέμ; Εάν πράγματι οι Μάγοι της Ευαγγελικής περικοπής ήταν Ζωροάστρες ή Χαλδαίοι ιερείς, τότε οι κινήσεις των πλανητών θα έπρεπε να τους ενδιέφεραν πάρα πολύ. Μήπως λοιπόν συνέβη κάτι το ιδιαίτερο στις κινήσεις των πλανητών την εποχή εκείνη;

Πάρτε, για παράδειγμα, όσα συνέβησαν το έτος 2 και 1 π.Χ.

Τον Ιούνιο του 2 π. Χ. υπήρχαν αρκετοί πλανήτες στον ουρανό οι οποίοι φαινόταν να κινούνται κανονικά.

Οι πλανήτες στις κανονικές τους κινήσεις γύρω από τον Ήλιο φαίνονται να κινούνται στον ουρανό από τη Δύση προς την Ανατολή. Οι πλανήτες που βρίσκονται πλησιέστερα στον Ήλιο

φαίνονται να κινούνται ταχύτερα, ενώ οι πιο απομακρυσμένοι κινούνται αργότερα. Με αυτόν τον τρόπο ένας από τους πλανήτες είναι δυνατόν να φτάσει και να προσπεράσει κάποιον άλλον.

Το προσπέρασμα αυτό το λέμε σύνοδο ή συζυγία των δυο πλανητών.

Στις 17 Ιουνίου λοιπόν η Αφροδίτη πέρασε τόσο πολύ κοντά από τον Δία ώστε οι δύο λαμπρότεροι πλανήτες στον ουρανό φαίνονταν σαν ένα και μοναδικό υπέρλαμπρο αστέρι.

Αυτού του είδους οι σύνοδοι, όμως, δεν είναι και τόσο σπάνιες, αλλά ούτε και μπορεί να σημαίνουν οτιδήποτε, αφού συμβαίνουν συχνά και σε διάφορους συνδυασμούς.

Παρόλα αυτά θα μπορούσε κάποιος να υποστηρίξει ότι εάν οι μάγοι ήσαν αστρολόγοι-ιερείς, ίσως οι κινήσεις αυτές των πλανητών να τους κίνησαν το ενδιαφέρον.

Ακόμη όμως και σ' αυτή την περίπτωση η συμπεριφορά των πλανητών είναι προβλέψιμη, γιατί απλούστατα τα φαινόμενα αυτά φαίνονται ότι συμβαίνουν γιατί εμείς τα παρατηρούμε από τη Γη, ταξιδιώτες κι εμείς στο αέναο ταξίδι της γύρω από τον Ήλιο, όπως κάνουν άλλωστε και όλοι οι άλλοι πλανήτες.

Πάρτε, για παράδειγμα, όσα συνέβησαν στη διάρκεια του 7 και του 6 π. Χ. όταν οι πλανήτες Δίας και Κρόνος έλαβαν μέρος σε μια τριπλή ή μεγάλη συζυγία.

Πήλινες πλάκες που ανακαλύφθηκαν στις ανασκαφές της Μεσοποταμίας, μας έχουν αποκαλύψει ότι από την κορυφή των βαβυλωνιακών τους ζιγκουράτ, οι ιερείς των Χαλδαιών μελετούσαν προσεκτικά τα φαινόμενα του ουρανού και τις κινήσεις των πλανητών. Την εποχή, μάλιστα, εκείνη παρατηρούσαν με ιδιαίτερη προσοχή το Δία, και τον Κρόνο που κινούνταν όπως συνήθως κανονικά προς την Ανατολή.

Η κίνηση του Δία, ήταν πιο γρήγορη από του Κρόνου, γιατί ο Δίας είναι πλησιέστερα στον Ήλιο από τον Κρόνο. Με αυτή την ταχύτητα ο Δίας και ο Κρόνος έρχονται σε σύνοδο (προσπερνά δηλαδή ο ένας τον άλλο) μια φορά κάθε 20 χρόνια. Μια τέτοια σύνοδος έγινε στις 27 Μαΐου του 7 π.Χ.

Τον Ιούνιο οι δυο πλανήτες άρχισαν να λιγοστεύουν την ταχύτητά τους, και μετά άρχισαν να κινούνται προς τα πίσω μια και η Γη τους προσπερνούσε.

Μ' αυτόν τον τρόπο οι δυο πλανήτες, Δίας και Κρόνος, ήλθαν και πάλι σε σύνοδο στις 6 Οκτωβρίου. Μετά η Γη συνέχισε τον δρόμο της, κι έτσι οι πλανήτες επέστρεψαν ...

... και πάλι στην κανονική τους κίνηση περνώντας και πάλι ο ένας τον άλλον για τρίτη φορά στις 6 Δεκεμβρίου.

Κάτι που κανονικά συμβαίνει μια φορά κάθε 20 χρόνια είχε συμβεί τρεις φορές σε λιγότερο από ένα χρόνο. Και όμως ο περισσότερος κόσμος ούτε καν το παρατήρησε.

Θα μπορούσε άραγε ένα παρόμοιο φαινόμενο να είναι η λύση του μυστηρίου που καλύπτει το Άστρο της Βηθλεέμ επί 2.000 χρόνια; Τίποτε δεν είναι βέβαιο, και ίσως ποτέ να μην μπορέσουμε να βγάλουμε κάποιο τελικό συμπέρασμα.

Θα μπορούσαμε όμως να εντοπίσουμε την εποχή, τουλάχιστον, της γέννησης του Χριστού; Γιατί παρόλο που σήμερα γιορτάζουμε τα Χριστούγεννα στις 25 Δεκεμβρίου δεν πρέπει να είναι **αυτή** η σωστή ημερομηνία.

Σήμερα, άλλωστε, γνωρίζουμε ότι η 25^η Δεκεμβρίου ήταν ημέρα εορτασμού πολλών και διαφόρων ειδωλολατρικών θρησκειών, γιατί με βάση το Ιουλιανό Ημερολόγιο που ήταν τότε σε εφαρμογή, η 25^η Δεκεμβρίου ήταν η ημέρα της χειμερινής τροπής του Ήλιου, του χειμερινού δηλαδή ηλιοστάσιου, όταν ο Ήλιος βρίσκεται στο νοτιότερο ύψος του. Γι' αυτό η 25^η Δεκεμβρίου ήταν για τη Ρώμη η κεντρική εορτή των Σατουρναλίων, η περίφημη «Dies Natalis Invicti».

Επειδή οι πρώτοι χριστιανοί ήσαν εκτός νόμου στη Ρώμη, και δεν τους επιτρεπόταν να συναντιούνται ή να εκκλησιάζονται μαζί, οι συναντήσεις τους γίνονταν κρυφά και σε μικρές ομάδες στις κατακόμβες τους, όπου και τελούσαν τις θρησκευτικές τους εορτές.

Για να αποφύγουν λοιπόν τους διωγμούς αποφάσισαν να γιορτάζουν τα Χριστούγεννα στις 25 Δεκεμβρίου όταν οι Ρωμαίοι ήσαν απασχολημένοι με τις δικές τους γιορτές των Σατουρναλίων. Μ' αυτόν τον τρόπο ήλπιζαν ότι δεν θα τους ανακάλυπταν οι εορτάζοντες Ρωμαίοι.

Με την Γρηγοριανή όμως μεταρρύθμιση και το Νέο Ημερολόγιο το Χειμερινό Ηλιοστάσιο συμβαίνει σήμερα στις 22 Δεκεμβρίου, και ο πρωταρχικός λόγος για τον εορτασμό της 25^{ης} Δεκεμβρίου έχει πια χαθεί.

Εν τούτοις, πολλά από τα έθιμα των Σατουρναλίων και των Καλενδών, που διαρκούσαν συνολικά 12 ημέρες, διατηρούνται ακόμη και σήμερα στους σύγχρονους εορτασμούς του "Δωδεκαήμερου", της περιόδου μεταξύ των Χριστουγέννων και των Θεοφανίων.

Σήμερα, φυσικά, το κύριο σύμβολο της εμπορευματοποίησης των Χριστουγέννων είναι ο Σάντα-Κλως, του οποίου η «γενεαλογική» προέλευση ανάγεται στον θεό των Νορβηγών Όντιν, ο οποίος την ημέρα του Χειμερινού Ηλιοστάσιου σκόρπιζε δώρα στα παιδιά.

Μια άλλη σύγχρονη συνήθεια είναι κι αυτή των Χριστουγεννιάτικων δέντρων, που ανάγεται στις αρχές του 19^{ου} αιώνα. Τα δέντρα αυτά ήσαν σπάνια και τοποθετούνταν μόνο στις Εκκλησίες...

... ορισμένες από τις οποίες, μάλιστα, επέβαλαν και εισιτήριο σε όσους ήθελαν να τα δουν. Τα δέντρα είναι αειθαλή για να συμβολίζουν την ζωή που δεν υπάρχει το Χειμώνα, και στολίζονται με κεριά, ή με ηλεκτρικά φώτα, για να συμβολίζουν τον Ήλιο και την αναγέννησή του, αφού μετά το Χειμερινό Ηλιοστάσιο ο Ήλιος αρχίζει και πάλι να ανεβαίνει όλο και πιο ψηλά στον ουρανό.

Και είναι ακριβώς σ' αυτές, καθώς και σ' άλλες παρόμοιες συνήθειες, που βρίσκουμε την απάντηση στην ερώτηση ως προς το γιατί γιορτάζουμε σήμερα τα Χριστούγεννα στις 25 Δεκεμβρίου.

Αν λοιπόν η 25^η Δεκεμβρίου είναι μια συμβατική ημέρα εορτασμού των Χριστουγέννων κι όχι η πραγματική, το ερώτημα παραμένει: Ποια εποχή γεννήθηκε ο Χριστός;

Το κατά Λουκάν Ευαγγέλιο μας δίνει την απάντηση:

"Και ποιμένες ήσαν εν τη χώρα τη αυτή αγραυλούντες και φυλάσσοντες φυλακάς της νυκτός επι την ποιμνην αυτών. Και ιδού άγγελος Κυρίου επέστη αυτοίς και δόξα Κυρίου περιέλαμψεν αυτούς, και εφοβήθησαν φόβον μέγα.

Και είπεν αυτοίς ο άγγελος "μη φοβείσθε, ιδού γαρ ευαγγελίζομαι υμίν χαράν μεγάλην ήτις έστοι παντί τω λαώ, ότι ετέχθη υμίν σήμερα σωτήρ ος εστί Χριστός Κύριος, εν πόλει Δαυιδ."

Μετεωρολόγοι έχουν κάνει σήμερα λεπτομερείς μελέτες και αναφέρουν ότι η Βηθλεέμ τον Δεκέμβριο είναι βυθισμένη στην παγωνιά και την βροχή. Δεν θα ήταν λοιπόν λογικό να παραμένουν, με τέτοιες συνθήκες βοσκοί και πρόβατα στην ύπαιθρο. Σε μια μόνο εποχή του έτους οι βοσκοί "φυλάσσουν φυλακάς νυκτός επί την ποιμνην αυτών": την Άνοιξη, όταν τα νεογέννητα αρνάκια χρειάζονται την βοήθεια των βοσκών. Οπότε η γέννηση του Χριστού πρέπει να έγινε **μάλλον** την Άνοιξη.

Φτάσαμε πια στο τέλος της αναζήτησής μας για το τι θα μπορούσε να ήταν το Άστρο της Βηθλεέμ. Μέχρι τώρα καμιά από τις επεξηγήσεις που έχουν προταθεί δεν μπορεί να μας ικανοποιήσει πλήρως. Γιατί είναι μάλλον δύσκολο να αποδείξουμε όλα τα επί μέρους στοιχεία που απαιτεί μια πλήρης και τεκμηριωμένη απόδειξη.

Φυσικά, πολλοί ερευνητές των Γραφών έχουν υποστηρίξει κατά καιρούς ότι το Άστρο της Βηθλεέμ δεν ήταν κάποιο συγκεκριμένο αστρονομικό σώμα ή φαινόμενο, αλλά επρόκειτο απλά και μόνο για το συμβολικό άστρο των προφητειών της Παλαιάς Διαθήκης για τον προσδοκώμενο Μεσσία.

Άλλοι, πάλι, πιστοί θεωρούν ότι η εμφάνιση του Άστρου της Βηθλεέμ δεν ήταν παρά ένα θαύμα που δεν μπορεί να εξηγηθεί με βάση την λογική ή τις γνώσεις του ανθρώπου.

Γι' αυτό, αν προτιμάτε να πιστεύετε ότι το Άστρο των Χριστουγέννων ήταν ένα θαύμα, ή επιστήμη δεν έχει τη δυνατότητα **ούτε** να υποστηρίξει, **αλλά ούτε** και να απορρίψει κάτι τέτοιο. Είναι ασφαλώς έξω από το πεδίο της επιστήμης και απόλυτα μέσα στο πεδίο της πίστης.

Σε τελική όμως ανάλυση δεν έχει και τόσο μεγάλη σημασία το τι συνέβη στον ουρανό εκείνη την πρώτη νύχτα των Χριστουγέννων, γιατί κάτι πολύ πιο σπουδαίο συνέβαινε επάνω σ' αυτήν τούτη τη Γή μας.

Κάτι υπέροχο συνέβη στη μικρή πόλη της Βηθλεέμ εκείνο το βράδυ, και το γεγονός αυτό ήταν πολύ πιο σπουδαίο απ' οτιδήποτε και αν γινόταν στον ουρανό. Γιατί όταν ο Ήλιος ανέτειλε το άλλο πρωινό, την πρώτη εκείνη μέρα των Χριστουγέννων, ανέτειλε πάνω από έναν κόσμο που ποτέ πια δεν θα μπορούσε να είναι ο ίδιος.

«Και τούτο υμίν το σημείον. Ευρήσατε βρέφος εσπαργανωμένον, κείμενον εν φάτνη.» Και εξαιφνης εγένετο σύν τω αγγέλω πλήθος στρατιάς ουρανού αινούντων τον ουρανόν και λεγόντων. "Δόξα εν υψίστοις θεώ και επι γης ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία..."»

Για όλα αυτά, λοιπόν, η καλύτερη ίσως εξήγηση για το τι θα μπορούσε να ήταν το Άστρο των Χριστουγέννων ίσως να βρίσκεται κρυμμένη στα λόγια που χάραξε ο ποιητής μας Γεώργιος Δροσίνης:

"Την άγια νύχτα την Χριστουγεννιάτικη, ποιος δεν το ξέρει;
Των Μάγων κάθε χρόνο τα μεσάνυχτα, λάμπει τ' αστέρι,
Κι όποιος το βρή, μές στ' άλλα αστέρια ανάμεσα, και δεν το χάση
σε μίαν άλλη Βηθλεέμ ακολουθώντας το, μπορεί να φτάσει!